

”Mellan hjärta och disco”

– *En artikelserie om klubbkultur*

År 2006 tog sig popkulturen återigen in i nattklubbarnas epicentrum. Genom ett ägarbyte på Spy Bar övertogs svenskt nattlivs mest kända institution – efter att länge varit ett tillhåll för tv-kändisar med mycket pengar – av modefolk, konstnärer, DJ: s och skribenter. Många förstod inte vad som hände, men i mitten av nittiotalet var det de människorna som var med och utvecklade svenskt nattliv. Kanske är det återigen dags för ett maktskifte? I tre artiklar berättar vi om ägarbytet, om människorna och musiken.

Av: Kristofer Andersson

Reportage: Ljudet av en kulturkrock	sida 2 - 5
Faktaartikel: I hjärtat av technon	sida 6 - 8
Personporträtt: Med kärlek till klubbkultur	sida 9 - 11

Ljudet av en kulturkrock

På ett år har Stureplan förändrats kraftigt. Från att nästan uteslutande ha handlat om kvällstidningsrubriker om hur Sveriges unga överklass tillbringar sina nätter med kokain och champangesprut har människor med andra preferenser tagit över. Det skedde nästan i smyg, men har blivit ett allt större projekt. En kulturkrock har skett i hjärtat av Sveriges nattliv.

En överbliven regndroppe rinner från min kind på den här novembersöndagens tidiga morgon.

En ung man rör sig genom den svängiga massan av människor på dansgolvet, omgiven av svart och neon. När basgången förändras, glider över till en annan, sätter han fingrarna till munnen, busvisslar. Sedan höjer han armen, torkar svetten ur pannan och dansar bort ur min synvinkel.

Jag sitter i hörnet av Teatron, Stureplansgruppens nya nattklubbsatsning. Den unge mannen som försvann såg lycklig ut och det har han all anledning att vara. Ljuset är fantastiskt. Minimalistiskt skickar det ner färger över dansgolvet, förändras till musiken. Pumpar. Inbäddad i ljussystemet står DJ: n, lätt framåtlutad, kraftigt gungande.

Vrider på reglagen, kontrollerar ljuden, technorytmerna. *”Nästan som Berlin!”* hör jag ingen säga, men jag vet att någonstans här inne är det någon som yttrar just den meningen, som det här året blivit något av det finaste man kan säga om en nattklubb. Vännen min kommer fram, tömmer ölen. Frågar *”ska vi gå vidare?”*. Jag skakar på huvudet.

I de flesta medier porträtteras Stureplan i Stockholm som ett tillhåll för människor med nakna magar, silikon och som målar sig blåa i TV-sändningar. Ett tillhåll för dem som inte gjort annat än att bygga på den minsta gemensamma nämnaren.

Spy Bar var ett sådant ställe, mer än alla de andra. I slutet av nittiotalet och de första åren av 2000-talet exploderade tidningarna i löp om ”kändisarnas” tillhåll. Spy bar blev en symbol för Stureplan, för Stockholms överklass. Så småningom kom klubben att mer bli en symbol för Robinson-Robbans eskapader. Och så förändrades saker och ting.

Våren 2006 fick Spy Bar en ny ledning. Inte från den klassiska nattklubbstraditionen kring Stureplan, utan snarare var ledningen ett koncentrat av det finaste av Stockholms mer alternativa klubbscen. En scen som inte sågs med blida ögon av de mer traditionella Stureplansbesökarna.

Människor som har på sig sneakers trots att de inte är cp. Kreddmänniskor. Ett jävla södermalmspack som parasiterar på vår livsstil, och som samtidigt föraktar oss på vår hemmaplan. Och jag lovar – kunde jag trycka på en liten knapp för att spränga hela deras vidriga lilla subkultur i luften så skulle jag göra det utan att tänka efter en sekund. ”

– Stureplansombudsmannen på stureplan.se, våren 2006.

För stunden ser man fler fler sneakers inne på Sturecompagniet än på Spy Bar, då bratsen i sin modeefterblivna enfald har fått för sig att sneakern är något väldigt alternativt och kreddigt.

– Ur Spy Bars veckoutskick, januari 2007.

– Vad vi gjorde var egentligen bara att sluta släppa in Linda Rosing och istället ta in... tja, en gallerist från Vasastan istället, säger Sebastian Suarez Golborne, som blev musikansvarig på Spy Bar vid ägarbytet.

Ägaren, Carl M Sundewall, som tillsammans med Sebastian kom från Bombengänget i slutet av 1990-talet, var något mindre blygsam. När kvälls- och skvallerpressen undrade vart den portade sångaren E-Type nu skulle gå var svaret ”Blue moon bar ligger längre upp på Kungsgatan”.

Framåt sensommaren började det viskas om att människorna bakom Spy Bar skulle ta över ytterligare en nattklubb, Dr Albans insomnade Stacys på Regeringsgatan. Det skulle bli en renodlad dansklubb och stora pengar lades ner på ljud och ljus. Portarna slog slutligen upp i november.

Jag träffar Sebastian på en restaurang på söder. Han är lugn, iklädd en svart Fred Perry-pullover.

– Teatron är mer ”muddigt”. Musiken bygger inte på igenkänning, eller att man ska stå med en öl i luften och sjunga med. Egentligen är det bara bas och en takt. Och till skillnad från Spy Bar, som är mindre, så släpper vi in dem som kommer i tid. På Spy Bar *måste* vi välja vår publik på ett helt annat sätt. Vi vill nå ett stadium där grupperna inte är uppdelade, utan att bratsen känner sig bekväma med vår publik och tvärtom.

Från mitt hörn av Teatrons nedervåning ser jag Sebastian där uppe i DJ-båset. Pullovern är utbytt mot en uppknäppt vit skjorta, och i rufsigt mörkt hår dansar han, samtidigt som han kontrollerar ljudet, skickar ut mixarna över publiken. Med lätta händer styr han ljudet. En lätt vridning med tummen och pekfingret och dansgolvet fylls av bas och händer i luften. Klientelet skulle kunna komma från valfri popklubb. Välskurna luggar och smala kavajer samsas med avantgardet. 2006 är technon den nya indien.

Senare läser jag på en blogg skriven av Sandra Magnusdottir, som vanligtvis rör sig på de mer stekiga ställena kring Stureplan. Hon berättar om sitt första besök på Teatron:

”Klientelen var mer som ett gäng maskeradglada typer än det "moderätta" och stereotypa som jag annars är van vid. Som vanligt kändes det som att jag stack ut lite från mängden när jag inte såg en enda neutral människa, jag hade varken solglasögon inomhus eller fjädrar i ansiktet och jag måste erkänna att jag heller inte kände mig hemma för fem öre.”

Förvisso ser jag varken människor med solglasögon eller med fjädrar i ansiktet, men Sandra beskriver ändå en intressant aspekt: den att två kulturer på ett praktiskt plan sällan helt kan ta varandra i hand. Sebastian Suarez Golborne är inne på samma spår.

– Människor definierar sig själva utifrån klass och smak och känner samhörighet därefter. Det är väl lite av en hierarkisk grej.

Elin Alvemark, är DJ, skivbolagsboss och klubbfixare. Hon ser en klubb som kan erbjuda något mer än att bli onykter och raggla över ensamma singlar.

– Historiens viktigaste klubbar ska inte bedömas efter storlek. Ställen att gå och supa på finns överallt och de omsätter massa pengar. Kreativa människor som startar intressanta klubbar är inte beroende av storlek och de finns överallt. Klubbvärlden har varit en hemvist för radikala tänkare, musiker, designers och konstnärer från 1970 och fram till idag i västvärlden.

Den franske sociologen Pierre Bourdieu beskrev i sitt verk *Distinction - a social critique of the judgement of taste* just hur människor positionerar sig utifrån varandra med hjälp av just klass och smak med orden ”smaken är det som både urskiljer och sammanlänkar”. Smaken gör att grupper av människor kan känna samhörighet och positionera sig mot varandra, och de kommer också att göra det. Och den goda smaken blir i Bourdieus tankevärd ett resultat av ett avståndstagande mot den *dåliga* smaken. Bourdieu diskuterade främst det han kallade finkultur, en klassisk borgerlig europeisk sådan, ställd mot ”skräpkultur”. Men idag har positionerna förändrats. De unga intellektuella kulturskribenterna idag skriver inte gärna om Schubert, även om man från vissa håll har börjat diskutera en uppluckring mellan popkultur och högkultur och istället börjat tala om begreppet skarpkultur, för att beskriva den goda kulturen oavsett om den handlar om Morrissey och The Office, eller om Bach och Strindberg. Poängen är dock den att det kulturella kapitalet i det unga Europa förändrats sedan 70-talet. Idag avgörs vad som är ”god och dålig smak” i popkulturella skrifter, och därefter på klubbarna.

Söder i Stockholm, Mosebacke. Bortom Stureplan, förbi det kungliga slottet, över vattnet mot Slussen råder inga motsättningar. Det här är indiekidsens arena, deras slott. På den låga scenen badar The Tough Alliance i blåa gröna ljus. Medlemmarna, Eric och Henning, dansar. I vita linnen dansar de, mimar till sin uppdaterade version av Motown, de spränger dess gränser med elektroniska ljud. Publiken dansar på bord, fyller scenen. Nävar utbyts mellan unga välrakade män i button-downskjortor och vita sneakers. Bordet jag står på tillsammans med ett tiotal andra välter, skickar ut oss över resten av publiken, bland armar, svett och smink och slutligen ner på golvet. Min vän drar upp mig, ler. I nästa ögonblick är han också däruppe på scenen. Han ser lycklig ut när han dansar, sluter ögonen, och när spelningen är slut och går över i mördarhouse exploderar stämningen ytterligare ett snäpp. Ett perfekt ögonblick, och ett perfekt signalement på svenskt klubb- och musikliv 2006.

De som ordnade spelningen heter Jade Menor och Linnea Wemeling. Tillsammans driver de klubb Audiofon på Landet, vid Telefonplan utanför Stockholm.

Det känns som att folket har försvunnit, säger Jade. De som gick på indieklubb förut är nu oftare på Grodan eller Teatron, där de spelar mer elektronisk musik.

– Det har också att göra med Internet, berättar Linnea senare. Alla blir mer ombytliga när de kanske kan byta musiksmak varje vecka.

Sebastian Suarez Golborne är inne på ett liknande spår.

– Den stora skillnaden idag, jämfört med för tio år sedan är att det inte finns några smakdomare i form av journalister och skivbolag på samma sätt som för tio år sedan. Jag brukar säga att bredbandsuppkoppling och lågprisflyg har gjort mer för svenskt kulturliv än vad kommunala musikskolan någonsin har gjort.

Min vän får till slut sin vilja igenom och vi lämnar Teatron. Vi hämtar jackorna i garderoben och på vägen ut stannar jag till precis vid repen. En ung man kommer ut tillsammans med sina bakåtslickade vänner. I skjortor och rockar är de klädda. Mannen muttrar: *"ja det här var ju inte så kul"* innan de försvinner ner mot Stureplan.

Vi flyttar oss ned till Spy Bar och dess röda rep. En regnboll rullar utmed kinden min.

Här finns ingen kö, inget system. Unga människor, klubbkids, DJ: s, journalister, indiefolk och en och annan svenne trängs runt repet, krigar. Jag försöker med skruvtekniken för att ta mig fram till vakten: stoppa in armen mellan två personer och sedan liksom vrida in resten av kroppen i glappet som bildas. Bakom mig pekas människor in. Jag står kvar. En hand landar på min axel.

– Du ska vi inte ta och äta istället?

Jag suckar, och när vi går kastar jag blicken en sista gång mot repen. Sen slår ytterligare en droppe regn ner, rinner längs nacken.

Klockan är 03:30.

Kristofer Andersson

I hjärtat av technon

År 2006 dansade det hipa kulturfolket till elektroniska rytmer, mestadels i form av tysk minimalistisk techno. Men den elektroniska musiken har en stadig grund i det starkaste av alla popkulturella band: soulmusiken. Kristofer Andersson berättar historien om en europeisk klubbkultur som behållit både tradition och som ännu utvecklas.

”Dansgolvet är deras, syndarnas, kyrka, diskon deras religion, DJ: n översteprästen som med järnhand styr dessa slavar under rytmen, som tränar sina kroppar för att ta kontroll, makt, över sig själva.”
– Kristoffer Poppius, *Dagens Nyheter Kultur*.

En vän sa en gång att den elektroniska musiken som väller in över klubbarna idag saknar den känsla som den ”naturliga” musiken har, den som spelas med strängar och riktiga trummor. Samma vän föredrog att bara lyssna på Northern soul. En åsikt som inte är särskilt ovanlig; och som yttras då och då av mer eller mindre stora musikjournalister. Så låt oss bygga broarna; och berätta om en elektronisk klubbscene som är nära besläktad med soulens intåg i Europa.

1988 hör det Engelske Northern soul- fanet och skivsammlaren Neil Rushton den nya musiken från Detroit för första gången. Detroit, som länge haft en namnkunnig och omtalad soulscene, lockar Neil. Via sitt skivbolag Kool Kat Records släpper han en samlingsskiva, på samma sätt som ofta gjordes med hans älskade soulsinglar, för att sprida technons budskap över sitt hemland. Neil Rushton berättar i boken *Techno Rebels* av Dan Sico:

”...the idea of doing a compilation, which I suppose was subliminally connected to the old Motown compilations. You’d buy these compilations with twelve acts, like the Marvellettes and the Contours”.

Fyra decennier tidigare, i Amerika, har den svarta musiken fortfarande inte tagit över radion, utan trängs på jazzklubbar, på bakgator. Den svarta musiken är fortfarande brännmärkt. Några år senare blir det annorlunda: Elvis öppnar dörren för den svarta musiken, gör den rumsren. Skivbolaget Tamla Motowns treminuterssinglar ställer sig på barriaderna mot ett nytt Amerika, tillsammans med medborgarrättsrörelsen och bryter sig in i det amerikanska samhället.

Samtidigt, i England var landets arbetarklasskultur bra på att ta intryck utifrån. Modernisterna, som på femtiotalet lyssnade på amerikansk svart musik, utvecklades snart till dem som kom att kallas för ”Mods”.

De tog de amerikanska soulsinglarna till England, och på sina ”All nighters” tog de droger och dansade sig igenom natten. Musiken kallades Northern Soul. I uppvikta Levi’s och välklippta frisyrer kunde de fattiga ungdomarna fly till något annat än till vardagen. De kunde fly till en dröm, om så den drömmen fanns i flykten på en italiensk vespa.

Några år innan Neil Rushton sätter ihop sin technosamling - I skarven mellan 1970 och 1980-tal - ser musikjournalisten Tony Wilson Sex Pistols uppgång och fall under sin tid på engelska Granada Television, som programledare för musikprogrammet "So it goes". Han säger upp sig och startar skivbolaget The Factory, och så småningom också nattklubben Hacienda. Han bygger upp en scen där unga uttråkade människor från Manchesters kvarter river murarna mellan dansgolvet och popmusiken. Den kom att kallas "Madchester"; en scen som hände lika mycket på dansgolvet som på scenen, med band som Joy Division, New Order och Happy Mondays som fanbärare.

I filmen "24 hour party people" som beskriver the Factorys uppgång och fall ser man en industrilokal, fylld av ljus, elektroniska tongångar och unga män som inhalerar mängder av droger; som en "All nighters" 20 år tidigare. I boken med samma namn berättar Tony Wilson om inspelningen av Happy Mondays första singel:

*"The roughest introduction to modern soul music that the world will ever get (...)
The new soul music and as rough as the kids who dared to dream it"*

Den elektroniska musikens intåg i engelskt popliv skulle komma att förändra mycket. Från den amerikanske housens intåg kom också det som kallades Acid House – en mix med Roland TB-303 synthesizer för särskilt djupa basgångar. I den här mixen av ny amerikansk musik utvecklades en för den stora massan helt ny företeelse men, som för de som en gång tagit soulen till England, kändes välbekant: Ravenscenen. Människor dansade sig igenom nätterna och droger spelade en stor roll. Men drygt 20 år senare efter den klassiska Modskulturens glansdagar var musiken helt elektronisk, och publiken bestod till stor del av en växande subkultur i den brittiska arbetarklassen: fotbollshuliganer.

Engelsk subkultur har alltid varit föremål för intresse för svenska ungdomar: punken, casualhuliganism, rave och mods har fångats upp snabbt från de brittiska öarna.

I slutet av 80-talet började det i Sverige utkristalliseras ett mer elektroniskt DJ-koncentrerat klubbiv och ravemusiken var en av pådrivarna. Sedermera blev ravescenen mobbad av etablissemanget och försvann ut i periferin men det är, som det heter, en annan historia.

Tillsammans med en storhetsperiod för brittisk popmusik tog den elektroniska scenen tag i svenskt klubbiv, fick det att växa, blir mer internationellt. De här åren mellan 1991 och 1997 var det en blandning av ny amerikansk och engelsk elektronisk musik, Madchester och brittiska popsånger som flöt in över Sverige. Tidningen POP startade, och med det som än idag räknas som eliten av svenska musikjournalister visade man månatligen att man tog musiken på allvar. Chefredaktören Andres Lokko deklarerade sig själv som ett Mod, tillbad soulmusiken och skrev långa texter om Acid house och techno. Under fem år i Sverige var "koll" och klubbscenen det viktigaste för många unga människor i storstäderna. Expressen Fredag, som på den tiden ägnade sin tid åt att bevaka nya svenska popband och vad som hände i England skrev

"Att gå på klubb är inte samma sak som att gå ut. Gå ut, det är att gå på diskotek och inte veta vad DJ: n heter. Gillar man klubbar gillar man att ha koll"

Brittpopen tog slutligen död på sig själv, och det uttalade anglosaxiska försvann. Människorna som varit pådrivande blev äldre, banden blev större eller försvann. Under några år i slutet av nittiotalet var det andra saker som gällde och de stora musikaliska scenerna handlade om nya versioner av metalmusik. Stureplan tog över rubrikerna och taktpinnen, och bratsen instruerade Sverige att spruta skumpa och knäppa upp skjortan istället för att knäppa igen den. Den alternativa musikscenen fick omformatera sig, och under tiden roade man sig att lyssna på elektronisk musik, RnB och hip-hop, men man gjorde det på mer slentrian än tidigare. Hip-hop –scenen fick en skjuts i ryggen; en scen som kanske tydligare än någon annan har sin grund i just den soulscen som växte fram i motsättningarnas Amerika under 1900-talet.

Idag, när de mest nyskapande och inflytelserika scenerna allt som oftast har sin grund i den elektroniska musiken – med det enorma tyska technobolaget Kompakt som pådrivare – kan det vara en idé att påminna sig själv om sambanden mellan elektroniken och det som kallas för ”den äkta” soulmusiken.

De där åren på 1990-talet förändrade nattlivet i Sveriges städer i grunden. Ett nattliv som – trots den till synes milsvida skillnaden – har sin grund i den amerikanska soulmusiken, den som togs till Europa av modsen och utvecklades av namn som Neil Rushton och Tony Wilson. Samma kultur, samma tankesätt, samma passion för popkultur som väckte den moderna nattklubbstraditionen.

Kristofer Andersson

Med kärlek till popkultur

När nya nattklubbar och nya arrangörer kommit och gått har klubbarrangören, skribenten och rumslaren Gustav Gelin bestått. Han var med under den brittiska poperan under 1990-talet och är fortfarande närvarande i högsta grad. Kristofer Andersson delade några öl med honom och hittade en brinnande passion för popkultur.

1993 står svensk pop och väger mellan Ace of Base och det alternativa. Året innan har Sveriges första riktiga musiktidning dykt upp, i form av POP, ledd av en ung Andres Lokko som stod på barrikaderna för den goda smaken och allvaret. I 1992 års premiärnummer står att läsa:

”Om ni inte har fattat det är popmusik något mycket allvarligt, inte bara något man har i bakgrunden när man diskar.”

1993 är också året då Gustav Gelin och hans bror Martin tillsammans startar upp sitt första fanzine. De är uppväxta i Orminge utanför Stockholm. Fanzinet har de döpt till Nowhere, och tillsammans ränner de runt mellan stadens konsertlokaler för att få intervjuer med de band de ville ha till fanzinets intervjudel. Gustav var tillräckligt gammal, men Martin fick använda sitt falskleg för att komma in på ställena. Tillsammans såg de och skrev om alla små indieband som spelade på de trånga scenerna, ofta inträngda in restauranghörn, runt om i Stockholm. De såg ett ungt band som kallade sig själva för kent, och ett annat av de där banden hette the Cardigans.

– Indiescenen var otroligt stor på den tiden, berättar Gustav. Ändå har det hänt otroligt mycket på bara 10-12 år. Stockholm har förvandlats till en världsstad. För tio år sedan fick banden nöja sig med att spela på ett hörn av Tre Backar, medan det idag är stora DJ: s och band här mest hela tiden.

Klockan är fyra på fredagseftermiddagen och vi har hunnit halvvägs in i den nyligen beställda ölen. Gustav sitter framför mig, förutom när hans mobil ringer och han får skynda iväg. Fredagar medför alltid extra samtal. Och Gustav, han har fortsatt att vara en av de största spindlarna i Stockholms klubbnet. Det rödrufsiga skäggstubbet har blivit en symbol för de där kvällarna när plastmuggsölen flyger i luften och DJ: n spelar *världens bästa låt*. Tillsammans med några vänner startade han 1998 musik- och klubbsajten Bomben, som skulle bli en av Sveriges största inom sitt område. Under en period då det annars var rätt stilla på vattenytan gav Bomben med passion, nyfikenhet och kärlek till popkulturen en ordentlig knuff i ryggen på ett utmattat klubbiv.

För mig - och antagligen väldigt många andra - var Bomben en tid i svenskt klubbiv som bäst manifesterades genom de månatliga Bomben XL- festerna på Sturecompagniet. I hjärtat av Stureplan skapade de en klubb där indie flickor, stureplansstekare och fashionistas tillsammans trängdes på något av de stora dansgolven. I början av 2000-talet trängdes jag och mina vänner i kön så fort vi fick chansen, falsklegsviftandes.

– Det var rätt radikalt att slänga upp en stor popklubb mitt på Stureplan på den

tiden. Idag kan jag sakna någon som vill göra det annorlunda. På Bomben kunde vi sitta på en efterfest och spåna och någon kunde säga ”Jag vet! Vi hyr in 60 olika DJ: er!”. Och så gjorde vi det. De fick spela fem minuter var. Vi hyrde bussar som körde hem folk som bodde i förorten och sålde folköl på bussarna. Sådana saker händer knappt idag.

Under mitten av 1990-talet började Gustav ränna allt oftare på klubbarna som poppade upp i Stockholm, mitt under pågående våg av brittisk popmusik. Gustav spelade skivor, blev klubbarrangör, frilansreporter och, ehum, en något tvivelaktig seriefigur i serieromanen *Hey Princess* av Mats Jonsson. En figur vars främsta uppgift i livet verkar vara att få ligga med poptjejer.

– Ibland är jag jävligt less på “figuren Gustav Gelin”, men ärligt talat så bryr jag mig inte så mycket om det där längre. Det är klart att det kan vara jobbigt när man träffar en tjej som man hänger med, och hon efter femte träffen förvånat utbrister ”men du är ju jättetrevlig!”. Jag och Mats Jonsson träffade på varandra några gånger under den där tiden, och flera år senare dök den där boken upp. Jag vet inte riktigt vad jag ska säga om det.

Även om Gustav är trött på sin ”figur” så verkar han inte göra så mycket för att bli av med den. Ett inlägg från våren 2006 på Gustav Gelins blogg skvallrar om att han besökte Spy Bar sexton gånger på en månad. Samma månad går det att räkna in 23 besök på andra klubbar och barer under samma tidsperiod. När Spy Bar öppnade sin uteservering lagom till sommaren fanns på deras veckoutskick en vadslagning om vem som först badade i fontänen. Efter att en lång rad mer eller mindre kända namn radats upp med tillhörande odds (Mustafa Can på DN gav 9.50 gånger pengarna) dök en liten rad upp på slutet:

”Gustav Gelin är inte spelbar.”

Det hade varit så lätt att bara skriva om den där Gustav Gelin, han som dansar på en bardisk, spelar indiehits och är en söderversion av författaren Per Hagman, med Carmen - öl och smutsiga sneakers istället för kokain och falkar. De befinner sig båda *”mellan hjärta och disco”*, för att citera en av Hagmans mer kända fraser.

Men Gustav är ju egentligen mest en nörd, som under några år i slutet av nittiotalet kunde köpa vinyltolvor för flera tusen i månaden, samtidigt som han åker hoptryckt i baksätet av en bil hundratals mil om året, för att stå på en träläktare för att se Hammarby IF spela fotboll.

– Som när Peter Furuseth Olsen (tidigare spelare i Hammarby) ringer mig för att jag ska fixa in dom på Spy Bar. Och han tyckte väl att jag var skithäftig, fast det var han som var min idol.

Och den där nörden Gustav, det är han som beskriver en dålig klubb med ett Morrissey-citat (*”It says nothing to me about my life”*). Det är han som dansar däruppe i DJ-båset. Det är han som skriver med kärlek om klubbkultur, bokar 60 DJ: s på en kväll bara för att han själv vill, och för att han faktiskt vill någonting mer med en klubb än att det ska vara ett ställe, vilket som helst, där man går ut ”och tar en bärs”.

– Man måste kunna få flippa ut. Tyvärr kan man inte göra det i Stockholm idag. Klubbarna har extrem koll på sig från polisen och måste köra ut folk som dansar i bara överkroppar eller på borden.

Gustav syftar på krogkommissionen, en företeelse som bildades på 1990-talet i samband med att ravekulturen slog igenom i Stockholm.

– Grundtanken var bra: att hindra minderåriga från att ta droger, det håller till och med Alexander Bard med om. Men den har inte fungerat. När en av ägarna till Docklands (f.d. raveklubb i Stockholm) fyllde år hängde ravekommissionen som den då hette, i buskarna utanför och lyssnade av festen. Jag vet ju vad som gäller; jag är 31 år och dum i huvudet så jag kan tjafsa med vakterna när de vill slänga ut mig, men de flesta kan inte göra det, utan accepterar det. Krogkommissionen är ett jätteproblem för Stockholms klubbiv.

Fredagskvällen är ännu tidig, och ölen har börjat slå ut mina anteckningar. Vi pratar om Magnus Carlsson, Hammarby: are och sångare i Weeping Willows, samtidigt som introt till låten ”Blue Hotel” av nämnda band börjar ljuda i högtalarna. En sång från nittioalet, från Hey Princess- tiden. Man får se det som ett tecken.

Vill du ha en öl till, Gustav?

– Ja tack.

Kristofer Andersson

Arbetsrapport för projektarbete om klubbkultur

Ämnesval:

Jag har valt att skriva om ämnet klubbkultur, och i just det här fallet menar jag då en klubbkultur som är fast förankrad i den popkulturella utvecklingen, från 1950-talet och framåt. Ämnet är ständigt aktuellt inom svensk kulturjournalistik, då det är en scen som ständigt förändrar sig och påverkar många människor. För mig var det viktigt att berätta och beskriva klubbkulturen som något mer än att man går ut en fredag och super, att berätta att klubb - och popkultur tillsammans är fast förankrade med begreppen identitet och utveckling.

Syfte och publicering:

Syftet med artikelserien är dels att ge en beskrivning av ett fenomen som alltid är samtidsaktuellt, dels att ge en fördjupad bild av hur den klubbkultur jag beskriver i texterna skiljer sig från mer ”traditionell drick- på- fredagen - kultur”, som är något som människor alltid har sysslat med, av ungefär samma anledningar i varje tid. Artiklarna är tänkta att publiceras i magasinsform, av typen Bon eller Odd at Large. I just det här fallet kommer artiklarna publiceras på den snart födda nätmusiktidningen Judy.se. Syftet är också, som ofta när jag skriver, att ge en bild av hur unga människor använder popkultur för att få ut något av sina liv.

Research:

Researchen är i viss mån något jag har sysslat med sedan jag började samla skivor i 13-årsåldern, och har under den tiden skaffat mig stor mängd kunskap om populärkultur.

Specifikt för det här arbetet har jag läst nya böcker, eller läst om gamla sådana, som beskriver fenomenet. Jag har även sett om filmen 24 hour party -people som beskriver Madchester- scenens utveckling i England. Övrig research kommer från intervjupersoner som ingår i texterna.

Vinkling, form och gestaltning:

Vinklingen ligger som tidigare sagt på den mer ”alternativa” (i brist på ett bättre ord) klubbscenen, av den anledningen att den är mer spännande, dynamisk och ligger i täten för vad som sprider sig till gemene pub några år senare.

Formen är uppbyggt kring faktaartikel, reportage och personporträtt, en sammansättning som kändes mest aktuellt för det jag ville göra. Jag valde att göra faktaartikeln på ett sätt som för utbildningen kanske är något okonventionell, men som har visat sig fungera i popkulturell skrift många gånger under årens lopp: jag

valde helt enkelt att själv berätta historien och undvika intervju personer. Musikjournalistik är dessutom i min mening per definition subjektiv och därför behövde jag inte heller oroa mig för att skada något slags ”objektivitetsideal”. Faktaartikeln är uppbyggd kring böcker, och kännedom kring utvecklingen. Resonemanget är dock en individuell utveckling av känd information, och jag har hittat samband som sätter den elektroniska musiken och soulmusiken närmare varandra på klassfotot.

Reportaget är uppbyggt kring scener och resonerande delar, ihopvarvat. Jag ville undvika ”kvällen på klubben- känslan” och istället med små medel peka på en större helhet.

Vad gäller personporträttet så valde jag en intervju person som många har förutfattade meningar om, och jag kände att jag inte ville spä på den bilden utan istället berätta om människan bakom myten, och inte ge en bild av en oseriös människa som ränner på klubbar och hånglar med småtjejer.

Jag har i alla artiklar valt att inte ha mellanrubriker, trots angivna instruktioner om att ha dessa. Detta för att de typer av texter jag skriver, och för de publikationer som de är tänkta att publiceras i sällan använder mellanrubriker utan istället har fetade ingångar. Jag känner också att mellanrubriker inte hade hjälpt texten, utan snarare blivit ett problem.

Etiska problem:

Jag har inte sött på några problem som varit av svårare art, däremot fick jag visst problem med ett citat från personporträttet som Gustav inte godkände. Jag vet väldigt säkert att han sa just de orden, däremot så kände jag att de inte var nödvändiga för texten, vilket gjorde att jag valde att stryka det angivna citatet. Eventuellt hade det kunnat bli ett problem med att jag rörde mig i miljöer där människor var onyktra, men inga sådana problem har uppstått. Människor som figurerar i reportaget som inte är medvetna om att jag skriver om dem, kan inte identifieras, utan beskrivningarna är allmänt hållna.

Citatkoll:

Alla har fått se sina citat, vilka skickades ut den 28/12 – 06. Jag har fått de godkända, med ett undantag från Gustav Gelin, vilket jag nämnde ovan. Den 29/12 skickade jag ett nytt citat (”Indiescenen var otroligt...”) till Gustav som jag inte har fått svar på. Jag har påmint Gustav om detta, men vid denna inlämning ännu inte fått svar.

Källförteckning

Bourdieu, Pierre - Distinction: a social critique of the judgement of taste London: Routledge, (1989)

Hagman, Per, skugglegender, Albert Bonniers förlag (2000)

Savage, Jon - England's dreaming Faber and Faber limited (2001)

Sico, Dan – Techno rebels, billboard books (1999)

Peddie, Ian - The Resisting Muse: popular music and social protest (2006)

Wilson, Tony - 24 hour party people – what the sleeve notes never tell you, Fac 424 (2002)

Tidningen POP nr 1, Modernista (1992)

Elektroniska källor:

http://www.ne.se/jsp/search/article.jsp?i_art_id=257690

<http://sv.wikipedia.org/wiki/Mods>

http://en.wikipedia.org/wiki/Northern_soul

<http://www.stureplan.se/avd/77/> (stureplansombudmannen)

<http://www.tv4.se/kandis/447771.html>

<http://www.dn.se/DNet/jsp/polopoly.jsp?d=1058&a=562251&previousRenderType=6>

<http://magnusdottir.blogspot.com/2006/11/1400g-chokladkolor-sprlst-borta-shit.html>

Film:

24 hour party people, regisserad av Michael Winterbottom (2002)